

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 273
Бања Лука, 9. 11. 2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М. Б. из Л., заступаног по М. Ђ., адвокату из М., и његовог замјеника Р. Р., адвоката из Т., против тужених СОД Ј. Ф. Т. и Д. Т. из Л., оба заступана по Н. Р., адвокату из Т., ради накнаде штете, в. с. 33.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Т. број Гж-486/04 од 10.5.2005. године, на сједници одржаној 9. 11. 2007. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Т. бр. П-658/01 од 24.9.2004. године одбија се тужбени захтјев тужитеља којим је тражио да му тужени солидарно исплате на име нематеријалне штете износ од 33.000,00 КМ са законском затезном каматом, те се обавезује тужитељ да туженима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.455,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Т. бр. Гж-486/04 од 10.5.2005. године жалба тужитеља се одбија и потврђује првостепена пресуда.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и усвоји његов тужбени захтјев.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У овој парници тужитељ тражи накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх, душевне болове због умањења животне активности и наружености, те материјалну штету на име туђе његе и помоћи.

Током поступка који је претходио доношењу нижестепених пресуда утврђено је: да се дана 12.10.1997. године догодила саобраћајна незгода у мјесту Љ.у којој је тужитељ задобио тешке тјелесне повреде; да је наведену саобраћајну незгоду скривио друготужени управљајући возилом које је било осигурано код првотуженог од аутоодговорности за штету нанесену трећим лицима; да је друготужени оглашен кривим за наведену саобраћајну незгоду и кажњен пресудом Основног суда у Т. број К.32/98 од 18.3.1998. године; да је тужитељ током ове парнице закључио вансудско поравнање са првотуженим под бројем 9/91 дана 3.1.2001. године по којем се првотужени обавезао да тужитељу на име накнаде штете за предметни штетни догађај исплати износ од 3.030,30 КМ чиме би штета, која је тужитељу нанесена дана 12.10.1997. године, у цјелини била измирена, а тужитељ се одрекао било каквих потраживања по било којем основу из овог штетног догађаја према првотуженом, као осигуравачу и према друготуженом, као штетнику; те да је првотужена исплатила тужитељу износ од 3.030,30 КМ по наведеном вансудском поравнању и да тужитељ није тражио поништење наведеног поравнања.

На темељу ових чињеница првостепени суд је заузео став да је спорни однос између парничних странака ријешен уговором, односно вансудским поравнањем које је у цјелини извршено, и за које странке нису тражиле његово поништење, што је разлог и основ за одбијање тужбеног захтјева тужитеља у овој парници.

Одлучујући о жалби тужитеља другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правни став првостепеног суда, те како је тужитељ жалбом оспоравао вансудско поравнање, иако то није био предмет овога спора, другостепени суд је одбио жалбу тужитеља и потврдио првостепену пресуду налазећи да према одредби члана 414. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС број 17/93 до 3/96, даље: ЗОО) сваки дужник солидарне обавезе одговара повјериоцу за цијелу обавезу, те да су солидарни дужници субјекти једне облигације и кад један од њих испуни обавезу у цјелини, други дужници се ослобађају обавезе према повјериоцу.

У овом ревизионом поступку спорно је да ли је другостепени суд на конкретан случај правилно примијенио одредбу члана 414. ЗОО, или је вансудско поравнање, закључено између тужитеља и првотуженог, правно неважеће и непостојеће у односу на друготуженог као штетника, те да ли је правилна одлука о трошковима парничног поступка.

Наведени приговори ревидента су неосновани.

Наиме, одредбом члана 414. ст. 1. ЗОО прописано је да сваки дужник солидарне обавезе одговара повјериоцу за цијелу обавезу и повјерилац може захтијевати њено испуњење од кога хоће све док не буде потпуно испуњена, али кад један дужник испуни обавезу, она престаје и сви се дужници ослобађају.

Стога је правилан став другостепеног суда да су тужени у овој парници, као солидарни дужници, субјекти једне облигације, и да у ситуацији када је један солидарни дужник (овдје првотужени) у цјелини испунио обавезу

преузету вансудским поравнањем, други солидарни дужник (овдје друготужени) ослобођен је обавезе према повјериоцу из ове облигације. Наиме, несумњиво је да је тужитељ као оштећени из предметног штетног догађаја вансудским поравнањем закљученим са првотуженим прихватио да ће му у потпуности бити измирена штета од 12.10.1997. године исплатом износа од 3.030,30 КМ и да се одрекао потраживања из овог штетног догађаја по било којем основу, како у односу на осигуравача (првотуженог), тако и у односу на штетника (друготуженог). Стога не стоји приговор ревидента да је примјена одредбе члана 70. Закона о осигурању имовине и лица налагала усвајање тужбеног захтјева тужитеља постављеног у овој парници према друготуженом.

Наводи ревизије, којима се оспоравају досуђени трошкови парничног поступка, су паушални и неаргументовани, а из стања списка произлази да су туженима досуђени трошкови поступка који се односе на рочиште 15.4.2003. године (на записнику у спису је констатовано да је рочиште одржано 12.4.2003. године), па су неосновани приговори ревидента којима се оспорава правилност досуђених трошкова поступка.

С обзиром на изнесено ревизију тужитеља је ваљало одбити и одлучити као у изреци на темељу одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07).

Предсједник вијећа
Петар Бајић